

den administrativt kan flyttes i betydelig Grad. Nu skal jeg indrømme, at der ved Ændringsforslaget er gjort en Indskrænkning, der bevirker, at Grænsen bliver noget klarere, og man vil vanskeligere kunne blive ført over i en stærkt udvidet Privatdrift. Jeg foretrækker derfor det stillede Ændringsforslag fremfor det Forslag, som foreligger.

Om Statstidende er det vistnok den almindelige og gængse Opfattelse, at selv om der var en Del af os, og dertil hører jeg, som vare Modstandere af dette Blads Oprettelse, saa er Kærligheden og Omsorgen for det ikke vokset i nogen synderlig Grad i de Aar, det nu har eksisteret. Statstidende er ikke nogen populær Avis, ikke nogen stærkt læst Avis, og det faar endnu stærkere sit Udtryk, naar det nu her foreslaas at inddrage alle de Frieksemplarer, der have været. Man kan da med Sikkerhed gaa ud fra, at de Mennesker, der i Fremtiden ville læse dette Organ, ville blive meget faa, kun de, som gøre det af ren Pligt, paa Embeds Vegne. Et karakteristisk Eksempel paa, hvorledes man rundt omkring i de kommunale Raad opfatter dette Blad og dets Betydning, maa jeg maaske anføre, idet jeg med den højtærede Formands Tilladelse skal oplæse nogle ganske faa Linier af et Referat fra et Byraadsmøde ude i Provinsen, der nylig er afholdt. I Byraadets Møde i Aftes — hedder det — forelaa Skrivelse fra Amtet angaaende Abonnement paa Statstidende. Frieksemplaret til Byraadet vil blive inddraget til 1. April. Bladet vil derefter koste 1 Kr. Kvartalet plus Postpenge, 48 Øre. Borgmesteren: Er der nogen af de Herre, der sætter Pris paa Bladet? Et Medlem svarede hertil: Nej, der er vist ingen, der læser det. Borgmesteren: Jeg faar det ikke mere, men jeg savner det for Resten heller ikke. Det vedtoges saa ikke at tegne Abonnement paa Statstidende. Saaledes er vist ret almindelig Tankegangen ude i de kommunale Raad og ikke blot der, men ogsaa hos Publikum. Statstidende har været meget lidt læst og vil blive det endnu mindre i Fremtiden. Vi staa da overfor det mærkelige Tilfælde, at Loven paalægger Statsmagten, at visse Bekendtgørelser skulle ske i et Blad, som er det mindst læste Avertissementsblad i det ganske Land.

I det Udvalg, der har været nedsat, har der foruden de af den ærede Ordfører anførte Tanker været forskellige andre fremme, og blandt andet hævdede Etatsraad Pagh stærkt i Udvalget, at han kunde

ønske, at man stillede Ministeren frit, saaledes at man for at komme ud af den bestaaende uheldige Ordning gik over til Bortforpagtning af Statstidende. Naar man nu ser paa, hvorledes en saadan Bortforpagtning kunde finde Sted, saa maa man jo indrømme, at denne Tanke om Bortforpagtning i Virkeligheden ligger saa snublende nær, at man er tilbøjelig til at tro, at det maa være rent doktrinære Grunde, der hindre, at man virkelig gaar dertil. Jeg beder ærede Medlemmer tænke sig, at man henvendte sig til en Bogtrykker og bortforpagtede Bladet til ham, saaledes at han trykkede det. Jeg beder Dem forestille Dem Billedet af hele det store Maskineri, den Mand skulde have, han kunde nemlig nøjes med alene at have siddende i et af sine Værelser en Dame, som foran sig havde staaende 3—4 Spyd, og som havde en Kassebog, saaledes at hun kunde tage mod Indbetalinger. Hvert Avertissement, der kom, satte hun paa det Spyd, som repræsenterede den Kolonne, i hvilken det skulde staa i Bladet, og Faktoren kom saa og hentede disse Spyd. Derigennem var i Virkeligheden Statstidendes Redaktion og Ekspedition fuldbyrdet, naar undtages, at der tillige skulde være en Bogholder. Men en anden meget praktisk Vej, man kunde gaa, var at bortforpagte Statstidende f. Eks. til et af de bestaaende Blade, idet dette Blad saa var pligtig til ikke blot at optage disse Annoncer for den Pris, der var fastsat, men tillige til at lade et bestemt Ark af Bladet udgaa som Særtryk, saaledes at der kunde tegnes Abonnement paa det for en meget billig Pris. Jeg er ganske overbevist om, at navnlig, hvis man gik til at forhøje Taksterne, som der nu er Tale om, vilde man fra vedkommende kunne faa en betydelig aarlig Afgift, og ikke destomindre vilde Statskassen og ogsaa Publikum være meget godt tjente dermed.

Den højtærede Konseilspræsident sagde ved første Behandling, at man kunde jo ikke tænke paa at vende tilbage til de gamle Former, og heri vil jeg give Konseilspræsidenten Ret, det kan man ikke. Men de gamle Former, som man havde før Loven af 1903, adskille sig jo ogsaa realiter meget stærkt fra de Forhold, som vilde komme til at gælde under en Bortforpagtning. Sagen er jo den, at under den tidligere Ordning havde man et Privilegiesystem, af Naade blev det overdraget til et eller andet bestemt Blad at have disse Annoncer. Det var et Blad, som paa den